

DESIRE®

Nadine Gonzalezová
Rebel z Royalu

 HARLEQUIN®

NADINE GONZALEZOVÁ

REBEL Z ROYALU

PŘEKLAD

KVĚTA PALOVSKÁ

Milá čtenářko,

věřím, že nejnevhlídnější a nejchladnější měsíc roku Vám dokážou trochu prohrát mé knihy. Moji hrdinové se v nich opět vydávají na cestu za láskou, a ať již musí čelit zdánlivé neslučitelnosti svých charakterů, jak je tomu v povídkách Zásnubní trik a Rebel z Royalu, či těžkému narušení důvěry v minulosti, o čemž vypráví příběh Žena s tajemstvím, vždy se jim podaří zastavit se, nahlédnout pravdivě na své emoční zmatky, a co je důležité, najít odvahu riskovat. Ano, bez této odvahy by se jejich život neposunul dál, jen by si hýčkali svá zranění a předsudky. Vy ale víte, že z mých romancí můžete čerpat sílu, radost a potěšení, že vždy zvítězí to lepší v člověku a Vy se dočkáte dobrých konců...

S láskou

Váš Harlequin

Nadine Gonzalezová

REBEL Z ROYALU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Rebel's Return

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Květa Palowská

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8956-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8957-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8958-0 (PDF)

PROLOG

„Takhle se sny neplní,“ chápete.

Tuhle poznámku vyslovil klidný, trochu huhňavý mužský hlas. Eve se nechala vyvést z míry. Jistě, taky uchváceně sledovala mnohapatrovou věž ze sklenic šampaňského, ale měla k tomu dobrý důvod. Večer zahájila upřeným pohledem na vodovodní kohoutek, ze kterého vytékala voda do oprýskaného porcelánového šálku. Chystala se strávit večer utápěním v sebelítosti a nekonečnými nářky nad životem, který nestojí za nic. Jako obvykle. Bezmyšlenkovitě pozorovala, jak voda přetéká přes okraj hrnku a míří do odpadu, stejně jako její naděje, sny, ambice a všechny skvěle promyšlené plány, které od dvanácti let dala dohromady. Když byla plná elánu a svět jí ležel u nohou, dělila lidi na slibné a úspěšné pod třicet let a pak ty ostatní. Teď jako by sjížděla z vodní skluzavky a mířila do zapomnění. Tak takový konec rozhodně odmítala.

Beznaděj ale pokaždé přemohla zarputilostí. A ta ji tento čtvrtěční večer přiměla, aby se hodila do gala a vyrazila taxíkem do města. Požádala řidiče, aby ji odvezl na jedinou adresu, kterou znala, a to do Texaského rančerského klubu. Teprve když dojeli k rušnému podniku, pochopila, že udělala chybu. Nechtěla nic víc než si užít posezení v baru u sklenice vína, obyčejné potěšení, které jí dlouhé týdny strávené v nemocnici chybělo. Na první pohled ale bylo zřejmé, že v klubu právě probíhá bouřlivá párty. Eve se na zadním sedadle zavrtěla.

Co teď? Mladý taxikář v baseballové čepici, sotva třicetiletý, tedy přibližně jejího věku, jí pomoci nemohl. Samolibě se usmíval, paže založené na hrudi, a čekal, až si pasažérka vystoupí. Kdyby ho požádala, aby ji odvezl domů, musela by mu zaplatit šedesát dolarů za okružní jízdu bez cíle. A peníze nazbyt opravdu nemá.

Nakonec se věc vyřešila sama. K autu přistoupil portýr a otevřel zadní dveře. Zřejmě ji mylně považoval za pozvanou návštěvnicí večírku. „Dobrý večer, madam. Vítejte v rančerském klubu.“

Ta slova jí zajistila vstup do svatyně pro vyvolené. Prošla s ostatními majestátní halou do impozantního tanečního sálu. Mezi upovídánými hosty si připadala osamělá a bezcílně bloumala kolem, až si všimla ohromné věže ze sklenic šampaňského, která stála uprostřed sálu. Zamířila k ní a s úžasem sledovala, jak sluha stojící na žebříku rozlévá přes pyramidu sklenic na dlouhých stopkách jednu láhev za druhou. Vida, pomyslela si, začala vodou z kohoutku a už postoupila k lahodnému perlivému nápoji. Kdo ví, možná si dnes večer přece jen užije i trochu zábavy.

„*Takhle se sny neplní, chápete.*“

Stačil jediný pohled na moudrého dotyčného a tvrzení bylo vyvráceno. Vedle ní stál muž v dokonale padnoucím tmavomodrém obleku, ruce v kapsách, hlavu na stranu, aby jí mohl lépe pohlédnout do očí. Vysoký, tmavovlasý, snědý, hnědé oči třpytivější než nejlepší perlivé víno. Pro někoho mohl zcela určitě představovat splněné přání.

Sluha nahoře na žebříku s rozmáchlým gestem zvedl poslední láhev šampaňského. „Na zdraví všem!“

Další pobídku Eve nepotřebovala. Najednou dostala ohromnou žízeň a sáhla po sklenici. Vzápětí se impozantní stavba s řinčením zřítíla. Všude samé blyštivé střepy. Šampaňské jí pocákal třesňově rudé šaty, zmáčelo boty. V šoku upustila sklenku a ta se jí roztránila u nohou.

Všichni okolostojící se rozprchli, jen Eve zůstala stát jako přibitá. Kdy se konečně poučí? Zarputilost zvítězila nad beznadějí, ale nic není mocnější než osud. Měla vědět, že udělá lépe, když dnes večer zůstane sedět doma a nebude pokoušet osud. Nepřála si nic jiného než zmizet.

PRVNÍ KAPITOLA

Láska na první pohled je pro naivky, že? Rafael Arias Wentworth o tom byl zarytě přesvědčený, dokud nezahlédl Eve. Stála bez hnutí a upírala pohled na věž ze sklenic na šampaňské. V tmavočervených šatech a se skořicově hnědými vlasy sepnutými do uzlu vypadala nádherně, ale on nemohl odtrhnout oči od její karamelové pleti. Kdo je ona neznámá?

Myslel si, že ví, proč ho mladá žen tak zaujala. Stále byl totiž v dobrém rozpoložení z jiné události. Navečer zajel k prodejci aut, který sídlil na předměstí. Dotyčný mladý muž nepatřil k obchodníkům, kteří prodávají v klimatizovaných předváděcích místnostech rodinné sedany. Tenhle zval zasvěcené zákazníky do všední budovy obehnané drátěným plotem a střežené statnými psy, kteří, jak se ukázalo, byli dobráci od kosti. Manny Suarez, majitel, se živil jako špičkový restaurátor starých vozů pro náročné zájemce. Rafael ho kontaktoval z Miami, několik týdnů předtím, než se rozhodl, že se vrátí do města. Teď se zdálo, že našli dokonalé auto. Manny trpělivě odpověděl přibližně na padesát otázek a pak bez okolků prohlásil, že řeči už bylo dost, ať tedy Rafael auto koupí nebo nechá být a hotovo. Rafael neváhal. Vyklopil čtvrt milionu dolarů za kabriolet Camaro z roku 1969. Zkusmo by kopl do pneumatik, jenomže vůz žádné neměl. Zrezivělá kapota spočívala na škvárobetonových tvárnících. Zdálo se, že auto vytáhli z jezera, nicméně jeho nádhera zůstala bez poskvrny.

Od obchodníka odešel plný elánu. Na koktejlovou party v klubu už jel pozdě, a tak pořádně šlápl na plyn. Vlastnil dokonale zrenovovaný Jaguar XK-E z roku 1972. Pro klasické kabriolety měl slabost. Stejně jako pro ženy v červených šatech, jak je vidět.

Účast na dnešní party byla jeho obchodní povinnost. Musel se tam ukázat, ale hodlal se zdržet jen krátce. Pro podobné akce měl zavedený postup: vzít si pití, obejít sál a vytrazit se, pokud možná nepozorovaně. Pak ji ale uviděl a... *prásk!*

Láska sem, láska tam, byl odhodlaný nenechat se jí zmást. Mužské srdce nemá nekonečné možnosti a dnes večer už se zamiloval do kultovních křivek starého Chevroletu. Odložil sklenici tequilly s limetou na podnos procházejícího sluhy. Raději odejde, než provede nějakou nepředloženost, ale nejdříve zjistí, jak se tahle sladká karamela jmenuje. Bude to užitečná informace pro případ, že by byl svolný zamilovat se některý jiný večer.

Přistoupil k ní blíž a chystal se ji pozdravit. Nevšimla si ho. Stála a ohromeně zírala na šampaňské stékačící po pyramidě. Prohodil první větu, která mu přišla na mysl. Takhle se sny neplní, chápete.“ Nešlo mu o nic jiného, než ji přimět k úsměvu. Ona na něj ale jen nevraživě pohlédla. A pak se rychle po sobě přihodily dvě věci. Žebřík spadl na věž. Ta se zřítíla. Rachot. Řinčení skla. Cákání šampaňského. Rafael nic z toho nevnímal. Tu ženu poznal. Byla to nechvalně známá Evelyn Martinová, tím si byl naprosto jistý.

Na dlouhé přemýšlení ale nebyl čas. V sále se strhl povyk. Muž vedle něj si zoufale otíral oblek ubrouskem. Jakási žena lamentovala nad zničenými drahými botami. Eve Martinová ale stála uprostřed vřavy, aniž hnula brvou, a Rafael musel uznat, že se zachovala skvěle. Ani tak tady ale nemohla zůstat.

„Pojďte se mnou.“ Objal ji kolem ztuhlých ramen a odvedl ji ze sálu. Šla se sklopenýma očima a pevně

semknutými rty. V hale se jí zeptal, jestli je v pořádku. Neodpověděla. Je tak vyděšená, že nemůže mluvit?

„Odpovězte mi,“ vybídl ji. „Řekněte něco, ať vím, že jste tím leknutím nepřišla o řeč.“

Zhluboka se nadechla, jako kdyby sbírala odvalu postavít se tváří v tvář popravčí četě. „Umírám studem.“

„A to je všechno?“ řekl. „V tom případě vám zavolám záchranku.“

Zlehka si prsty otřela vlhké čelo. „Jsem úplně vyřízená.“

Měl dojem, že tohle prohlášení spíš souvisí se stavem její mysli než se vzhledem. „Nechcete jít na toaletu a trochu se upravit?“

„Ne,“ zakroutila hlavou.

Část personálu uzavřela sál kordonem. Další obsluhující rozdávali zmáčeným hostům ručníky. Rafael sáhl pro dva a jeden z nich podal Eve.

„Byla to nešťastná náhoda,“ řekla.

Otřel si ruce do ručníku. „Zvláštní shoda okolností.“

Přitiskla si ručník hrudi. „Já jsem nechtěla...“

Rafael přimhouřil oči. „Co jste... nechtěla?“ zasmál se. „Vy si myslíte, že jste tu spoušť zavinila?“

„Sáhla jsem pro sklenici!“

„Ale to je přece normální. Nalijí víno, sáhnete pro sklenici.“

„Možná jsem ji špatně uchopila.“

Buď měla mučednický komplex, nebo pokřivené vnímání reality. „Pardon, že vám to říkám, Kalamity Jane, ale takovou moc nemáte.“

„A tak co se vlastně stalo?“

„Převrátil se žebřík.“

„Ale ne...“

„Už je to tak. Hotové drama. Škoda, že jste si toho nevšimla.“

„Hmm,“ oddychla si úlevou. „Dramatických situací jsem si už užila dost, díky.“

„Myslím, že tady už nebudeme nic platní.“ Rafael vytáhl z kapsy telefon, aby poslal esemeskou svůj kód sluhovi. „Jaký je váš kód? Dám jim vědět, aby vám přistavili auto.“

„To je v pořádku. Zavolám si taxi.“

Zasunul telefon do kapsy. „Potřebujete odvézt? Já vás hodím domů.“

„Ne,“ odbyla ho rázně. „Zvládnu to sama, díky.“

„Ale vždyť jste celá zmáčená.“

„Mám jen mokré nohy. Myslím, že to přežiju.“

„Jen si nebuďte tak jistá,“ řekl Rafael. „Moje milovaná babička by řekla, že dostanete zápal plic a do druhého dne je po vás.“

„Vaše milovaná babička se mýlí. A dnes večer už jste mi pomohl dost. Díky.“

„Než mě vyznamenáte medailí, Evelyn, měla byste vědět, že vás používám jako ochranný štít.“

Jiskry v jejích očích pohasly. „Vy víte, jak se jmenuju?“

Rafael neodpověděl. Určitě by neměla být překvapená. Všichni ve městě o ní už hodně četli. Věděli, co je zač a dávali si na ni pozor. Když víte, že vaše špatná pověst je všeobecně známá, není to dobrý pocit. Znal ho moc dobře.

„A kdo jste vy?“ zeptala se.

Na odpověď nebyl čas. Rychle se k nim blížili manželé Paul a Jennifer Carltonovi, majitelé realitní kanceláře. „Chci vám něco pošeptat do ucha. Nevadí vám to?“

Doširoka otevřela oči. „Trochu jste mě znejistěl. O co se snažíte?“

„Potřebuji, abyste mi pomohla.“ Sklonil hlavu a tiše k ní promlouval. Vypadali jako milenci, kteří si něco špitají, a nikdo by rozhodně neměl chuť je rušit. „Předstírejte, že jsme zabraní do důvěrného rozhovoru. Chovejte se tak.“

„Pokusím se.“

Jeho plán nevyšel. „Rafaeli!“ zvolali Carltonovi, sotva ho spatřili.

Evelyn se otočila. „Rafael...“ Vtom jí všechno došlo.

„Je pravda, že se zajímáte o Richardsonovu nemovitost?“ zeptal se Paul.

Rafael se vyhnul odpovědi. „Paule, Jennifer, seznámili jste se už s Evelyn Martinovou?“

Letmo pokývli směrem k ní, a pak pokračovali ve výslechu.

„O ten objekt má zájem řada našich klientů,“ prohlásila Jennifer. „Jestli se motel má proměnit v market, počítejte se zvyšováním nabídek.“

„Co kdybychom si vzali pití a promluvili si o té věci v klubu?“ navrhl Paul.

„Promiňte, ale my jsme právě na odchodu,“ prohlásila rázně Evelyn. Došlo tady k nepříjemné nehodě.“

„Vážně?“ Jennifer pohlédla na Evelyn, jako by si jí všimla teprve teď. „A co se stalo? Proč máte zmáčené šaty?“

„Zhroutila se věž ze sklenic šampaňského,“ odpověděla Eve.

„Proboha!“ zhrozila se Jennifer.

Rafael si všiml blyštivých kapek na Eveiných pouzdrových šatech. „A v těch mokrých šatech se nedá existovat, musí dolů,“ dodal.

Vrhla na něj pohled. Stačí, když ji odveze domů, ostatní zvládne sama.

Paul s Jennifer je zvědavě pozorovali. Nezbyvá, než se jich zbavit, pomyslel si Rafael. Ti dva jen roznášejí klepy. Brzy by si všichni vykládali nejnemožnější historiky a bavili se na jeho a Evein účet. Tomu musí předejít.

„Odvezu Eve domů, jinak dostane zápal plic. Těšilo mě,“ rozloučil se s nimi.

„Takže jedeme?“ prohodil k Eve, když odešli.

Zdálo se, že Eve stále váhá. „Ano,“ řekla po chvíli. „Dnešní večer je fiasko.“

Z jejích slov zaznělo zklamání. Rafael ji chápal. Vyrazila si do města a večer skončí takhle. To není spravedlivé. Rozhlédl se a mávl na číšníka, který nesl podnos se sklenkami šampaňského. Jednu vzal a podal ji Eve. „Zasloužíte si ji.“

Na chvíli znejistěla, pak si sklenku vzala. „Myslela jsem, že odjíždíme.“

„Za okamžik. Až bude auto přistavené, obsluha mi dá vědět. Vím o místě, kde můžeme počkat. Poďte za mnou.“

DRUHÁ KAPITOLA

Rafael Wentworth byl známý člověk. Nebylo divu, jeho rodina žila v Royalu už několik generací a patřila k váženým. Eve se ve zdejších poměrech příliš nevyznala, víc jim rozuměla její sestra Arielle, ale tohle přece jen věděla. A Cammie Wentworthová se obětavě ujala Eveina synovce, když měla Eve zdravotní potíže. Rafaelovo jméno mělo svou váhu a on to dobře věděl. Tudíž předpokládal, že ho Eve zná, a ani se nenamáhal s představováním.

Požádal ji, aby šla za ním, a Eve poslechla a na nic se neptala. Vyšli bočními dveřmi ven a pokračovali po pěšině k lavičce ukryté pod magnolií. O chvíli později už Eve popíjela šampaňské pod širou texaskou oblohou, a to ve společnosti dědice značného jmění. Byl vlahý večer, poslední lednový a měla za sebou velmi náročný měsíc. Rafael si svlékl sako a přehodil jí ho přes ramena. „Líbilo se mi, jak jste si poradila s P&J.“

„Myslíte tu dvojici? Vy jim takhle říkáte?“

„Takhle jim říkají všichni.“

Zamračila se. „Mně připadali docela milí.“

„Jste naivní děvče.“

„V žádném případě.“

„No dobře. Musím uznat, že jsme dobrý tým. Možná je to tím, že jsme spojeni s jižní Floridou.“

„My jsme nějak spojeni s jižní Floridou?“

„No, alespoň mi to každý tvrdí.“

Po pravdě řečeno, věděla o něm jen to, byl po určitou